

Sygn. akt V CK 843/04

POSTANOWIENIE

Dnia 16 grudnia 2004 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Lech Walentynowicz

w sprawie z powództwa K. B. i B. B.

przeciwko Powszechnemu Zakładowi Ubezpieczeń S.A. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 grudnia 2004 r.,

na skutek kasacji powodów

od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 23 czerwca 2004 r.,

odrzuca kasację.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 23 czerwca 2004 r. Sąd Apelacyjny, na skutek apelacji strony pozwanej, zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego z dnia 9 lipca 2003 r. w sprawie o zapłatę.

Powodowie w kasacji zarzucili naruszenie prawa materialnego w postaci art. 805 k.c. „przez niewłaściwe zastosowanie nieprecyzyjnego przepisu § 9 ust. 1 pkt 2 ogólnych warunków ubezpieczenia autocasco” oraz naruszenie prawa procesowego - 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 328 § 2 k.p.c., art. 391 § 1 k.p.c., a także art. 382 i art. 386 § 1 k.p.c. Skarżący wnieśli o zmianę zaskarżonego w całości wyroku w ten sposób, że oddała się apelację pozwanego, ewentualnie o uchylenie w całości wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, kasacja powinna zawierać wszystkie składniki wymienione w art. 393³ § 1 k.p.c., a zatem także przedstawienie okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie. Przedstawienie to polega m.in. na wykazaniu, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne bądź istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2001 r., IV CZ 45/01, OSNC 2001 r., nr 10, poz. 157).

W niniejszej kasacji skarżący nie wskazali okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie. W kasacji, po wyliczeniu zarzutów, pełnomocnik skarżących zamieścił następującą wypowiedź: „Stosownie do art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c. skarżący wskazują na potrzebę wykładni przepisów o apelacji wyznaczających zakres kognicji sądu drugiej instancji, która to kwestia wywołała niepożądaną dla jednolitości praktyki sądowej rozbieżność w orzecznictwie sądów powszechnych”. Odnosząc się do powyższego fragmentu, należy stwierdzić, że skarżący nie uzasadnili sformułowanej przez siebie tezy i nie wskazali na rozbieżności występujące w orzecznictwie. Odwołanie się do przesłanki istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni bądź

niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w powołanym przez skarżącego orzecznictwie sądów. Tylko wtedy wykazany zostanie publicznoprawny charakter kasacji, której celem podstawowym jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 147).

W dalszej części kasacji skarżący podnieśli, że „w sprawie występuje też istotne zagadnienie prawne, a mianowicie, jak należy interpretować ogólne warunki ubezpieczenia w przypadku ich niejasności czy wątpliwości co do poszczególnych postanowień tych warunków”. Należy stwierdzić, że wskazana przez skarżących „konieczność interpretacji ogólnych warunków ubezpieczenia”, nie może być traktowana jako naruszenie prawa materialnego, w rozumieniu art. 393¹ pkt 1 k.p.c., uzasadniająca wniesienie kasacji. Prawem materialnym bowiem, zgodnie z tym przepisem, są jedynie normy prawne wypływające ze źródeł prawa (Konstytucji, ustaw, aktów normatywnych niższego rzędu, umów międzynarodowych). Takie też stanowisko zajął Sąd Najwyższy w orzeczeniach z dnia 21 października 1998 r., II CKN 3/98 nie publ., 2 grudnia 1998 r., I CKN 907/97, nie publ. W orzeczeniach tych Sąd Najwyższy stwierdził między innymi, że czynności prawne, w tym i umowy, do których zaliczane są ogólne warunki ubezpieczenia, oraz akty regulujące wewnętrzne stosunki pomiędzy stronami, choć kształtują w określonym zakresie prawa i obowiązki stron, same nie stają się z tego powodu prawem. Nie mają bowiem charakteru normatywnego.

Z przedstawionych przyczyn należy uznać zatem, że wniesiona w sprawie kasacja nie zawiera przedstawienia okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie i dotknięta jest brakiem istotnym, powodującym jej odrzucenie (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 2000 r., II CKN 1385/00, OSNC z 2001 r., nr 3, poz. 51; z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC z 2001 r., nr 3, poz. 52).

W związku z tym, na podstawie art. 393⁷ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia.